

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: M.S., „X“**, zastoupeného JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem se sídlem Uruguayská 178/5, Praha 2, proti **žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.9.2009, č.j. 4608/DS/2009, evidenční číslo 159226/2009/Ne,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se ve včasné podané domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. 4608/DS/2009 evidenční číslo 159226/2009/Ne ze dne 9.9.2009, kterým bylo rozhodnuto, že rozhodnutí Městského úřadu Podbořany, odboru dopravy, dopravní přestupky ze dne 3.8.2009, č.j. DOP-14887/2009/Dol/5189/2009, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za což mu byla v souladu s ustanovením § 22 odst. 4 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 25 000,- Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000,- Kč, se potvrzuje a odvolání proti němu se zamítá.

Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28.2.2009 v 07.25 hodin v obci Vroutek, v ulici Karlovarská, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Hyundai Santa Fe, registrační značky „X“ ve směru do Lubence ke křižovatce Dvorce – Kyry, začal na uvedené křižovatce odbočovat vpravo na obec Kyry v době, kdy předjížděl cyklistku Stanislavu Kozlovou, jedoucí ve stejném směru, která měla v úmyslu pokračovat křižovatkou přímo do středu obce Vroutek. Při odbočování vpravo jmenované zkřížil jízdní dráhu a ta narazila do levého zadního boku jeho vozidla a následně došlo k jejímu pádu na vozovku. Paní K. měla utrpět v souvislosti s touto nehodou zranění, které si vyžádalo její hospitalizaci na chirurgickém oddělení Nemocnice Žatec. Alkohol u obou účastníků dopravní nehody byl vyloučen dechovou zkouškou. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna. Podstata přestupku dle správních orgánů spočívá v porušení ustanovení § 4 písm. a), ustanovení § 17 odst. 3 a ustanovení § 21 odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích.

Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný se nevypořádal v souladu se zákonem s podstatou odvolání a to s absencí postupu správního orgánu podle ustanovení § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, tím, že nedošlo k zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Trvá na tom, že napadené rozhodnutí stojí na nesprávném právním posouzení věci a trpí nedostatečně zjištěným stavem věci.

Za nedostatečně zjištěnou skutečnost považuje žalobce to, zda poškozená byla objektivně v důsledku zranění při předmětné dopravní nehodě omezena na obvyklém způsobu života, a v případě, že byla omezena na obvyklém způsobu života, nebylo objektivizováno na jak dlouho. Samotný odkaz správního orgánu prvního stupně na dvě lékařské zprávy, ve kterých nebyl objektivně potvrzen otřes mozku poškozené a tedy důvodnost její hospitalizace, nenaplnuje potřebu zjištění stavu věci ve správním řízení. Tvzení žalovaného, že lékařské zprávy MUDr. „X“ a MUDr. „X“ byly vydány lékaři erudovanými a kompetentními k vydání lékařských zpráv k potvrzení diagnózy otřesu mozku, nemá oporu v realitě a je nepodložené. Dle žalobce je povinností lékaře, zjistí-li u pacienta příznaky podezření na otřes mozku, aby pacientu zajistil odborné vyšetření u specialisty, v daném případě u neurologa. Pobyt poškozené na chirurgickém oddělení Nemocnice Žatec neposkytuje potřebnou zdravotní péči pacientce s tvrzeným podezřením na otřes mozku. Nemocnice Žatec nemá neurologické oddělení. MUDr. „X“ nepodal ve své zprávě informaci, že by jím tvrzené poškození zdraví u poškozené bylo konzultováno, či potvrzeno příslušným odborníkem. Žalobce tedy spatřuje v tom, že správní orgány nepostupovaly tak, aby byl zjištěn stav věci, zda skutečně došlo u poškozené k ublížení na zdraví poškozené, nezákonný postup správních orgánů. Žalobce trvá na provedení důkazu znaleckým posudkem.

Další námitka žalobce směřuje proti trestu, který mu byl uložen. Poukazuje na skutečnost, že je držitelem řidičských oprávnění skupiny A1, A, B, C, BE, CE a T a držitelem profesního řidičského průkazu a doposud se nedopustil za dobu téměř 40 let žádného pochybení při provozu dopravních prostředků. Dále poukazuje na skutečnost, že pokud by státní zastupitelství posoudilo daný případ jako trestný čin, bylo by toto jednání kvalifikováno jako trestný čin ublížení na zdraví z nedbalosti dle § 223 zák. č. 140/1961 Sb., trestní zákon, a jeho trestní stíhání by šlo podmíněčně zastavit, bylo by možno postupovat podle ustanovení trestního řádu o narovnání, soud by mohl upustit od potrestání, popřípadě by soud nemusel nutně ukládat trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel. Uvádí, že trest zákazu činnosti, který byl žalobci uložen ve správním řízení, je pro něho trestem likvidačním, neboť mu bere práci, porušuje jeho základní právo získávat prostředky pro své

životní potřeby prací, tak jak je garantováno v čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Dále poukázal na to, že dle čl. 4 odst. 4 listiny základních práv a svobod při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod musí být šetřeno jejich podstaty a smyslu. Taková omezení nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro které byla stanovena. Má za to, že vzhledem k tomu, že na rozdíl od norem trestněprávních neumožňuje zákon o přestupcích přihlédnout k okolnostem, ke kterým je možno přihlédnout při úvaze o druhu trestu v trestním řízení, stávající zákon o přestupcích v části ukládající správnímu orgánu v případě naplnění přestupku povinnosti uložit taxativně určený druh trestu, v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Proto žádá soud o zvážení postupu podle ustanovení čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný nesouhlasí s námitkou žalobce, že správní orgán neměl pro použití § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích dostatečné podklady, neboť obsahem materiálů předložených Policií ČR je odborná lékařská zpráva MUDr. „X“ ze dne 4.3.2009, lékaře chirurgického oddělení Nemocnice Žatec a odborné vyjádření MUDr. „X“ ze dne 7.4.2009, praktické lékařky pro dospělé. Ve zprávách podaných nezávisle dvěma lékaři je uvedeno, že paní Kozová kromě tržné rány ve vlasové části hlavy utrpěla v souvislosti s dopravní nehodou i otřes mozku s bolestmi hlavy. Pod bodem č. 7 odborného vyjádření MUDr. „X“ je uvedeno, že se zranění projevovalo obtížemi, které omezily obvyklý způsob života (bolesti hlavy, prodloužené hojení rány ve vlasech a hospitalizace do 9.3.2009). Trvá na tom, že zkušený lékař rozpozná symptomy otřesu mozku i bez toho, aby bylo provedeno podrobné neurologické vyšetření. Takové vyšetření by bylo provedeno v případě, že by na základě pozorování při hospitalizaci vzniklo podezření např. na krvácení do mozku. Zásadní dle žalovaného je, že tato zjištění přísluší lékařům a nikoli správnímu orgánu.

Správní orgány při svém rozhodování mimo jiné vycházejí z lékařských zpráv přiložených ke spisovému materiálu a ze skutečností, které lékař o druhu a závažnosti zranění, či zdravotním stavu zraněného zjistí do lékařské zprávy či odborného posudku uvede. Na základě skutečností uvedených v lékařských zprávách pak správní orgán stanoví právní kvalifikaci přestupku tak, jak stanoví zákon. Takto bylo postupováno i v daném případě. Dále poukazuje žalovaný na to, že lékařské zprávy o zranění paní K. byly vydány lékaři, kteří jsou k tomuto kompetentní a odborně erudovaní a správnímu orgánu nepřísluší posuzovat jejich oprávnění vydávat takové zprávy, či zjišťovat jaké měli důvody k hospitalizaci paní K.

Dále žalovaný uvedl, že posouzení otázky, zda se v daném případě jednalo o přestupek nebo o trestný čin, při jehož projednání by žalobci nehrozil automaticky trest zákazu řízení motorových vozidel, bylo plně v kompetenci Policie ČR, která dopravní nehodu šetřila. Pokud by policie usoudila, že zranění paní K. nese znaky trestného činu podle § 223 trestního zákona, jistě by byly zahájeny úkony trestního řízení a společně s oznámením přestupku by byla věc předložena k posouzení příslušnému okresnímu státnímu zastupitelství.

K námitce žalobce, že v dané věci měl být vyžádán znalecký posudek z oboru neurologie, neboť prvoinstanční správní orgán neměl všechny potřebné podklady pro vydání rozhodnutí, žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení neměl žádné námitky ani nepožadoval další dokazování. Z protokolu o ústním jednání vyplývá, že své pochybení uznal a situace vzniklé vlivem dopravní nehody litoval. Žalovaný nedospěl při posouzení dané věci k závěru nechat si vypracovat znalecký posudek, neboť zranění paní K. bylo

nezpochybnitelné, jak je zřejmé z prvotní fotodokumentace vyhotovené na místě dopravní nehody Policií ČR a z vyjádření lékařů. Uvádí, že ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích nerozlišuje intenzitu zranění, které bylo poškozené osobě dopravní nehodou způsobeno, a není tedy rozhodující ani délka jeho léčení. V daném případě zranění paní K. je dle žalovaného jednoznačně prokazatelné, že ke změně jejího zdravotního stavu vlivem zranění při dopravní nehodě došlo.

K námitce, že trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel porušuje žalobcovo právo získávat prostředky pro jeho životní potřeby prací, žalovaný uvádí, že v čl. 26 odst. 3 Listiny základních práv a svobod je sice uvedeno, že každý má právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací a občany, kteří nemohou toto právo bez své viny vykonávat, stát v přiměřeném rozsahu hmotně zajišťuje, ale podstatné v daném případě je ustanovení čl. 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, dle kterého zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností. Žalovaný tedy neshledal, že by ve vztahu k žalobci byla porušena Listina základních práv a svobod, neboť jeho činnost (řízení motorových vozidel) byla omezena v souladu se zákonem.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce replikou, ve které uvedl, že v lékařských zprávách chybí jakýkoliv odkaz na nález poškozené. Chybí tedy informace o tom, jestli došlo ke ztrátě vědomí poškozené, jestli u ní došlo ke zvracení, či zda byly zaznamenány jiné příznaky komoce. Pokud tyto příznaky byly lékaři zaznamenány, musela by být v rámci postupu lege artis poškozená podrobena neurologickému vyšetření, kterým by byla potvrzena, či vyloučena komoce. To, že správním orgánům nebylo doloženo neurologické vyšetření poškozené, svědčí o tom, že její zdravotní stav takové vyšetření nevyžadoval. Rovněž poukázal, že v lékařské zprávě je uvedeno, že „nelze vyloučit bolesti hlavy“, tedy pro budoucnost, ale samotné bolesti hlavy poškozené doloženy nebyly. Dále konstatoval, že otřes mozku může konstatovat jen lékař s příslušnou atestací. Takový specialista v Nemocnici Žatec o.p.s. nepůsobil. Předmětné lékařské zprávy tedy objektivně nedokumentují, jak bylo poškozeno zdraví paní Kozlové v důsledku dopravní nehody.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně s jejím písemným vyhotovením založeným v soudním spise. Dále poukázal na skutečnost, že z listinných důkazů založených ve správním spise nevyplývá žádným způsobem, že by došlo k objektivizaci diagnózy otřesu mozku u poškozené a z dokumentace není ani patrné poskytování lékařské péče poškozené po dobu předpokládané pracovní neschopnosti. Zdůraznil, že žalobce žádným způsobem nechce zpochybňovat samotný skutkový stav, ale poukazuje na nepřiměřenost sankce stanovené zákonem o přestupcích v případě dopravní nehody s drobným poraněním.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž jednání soudu přednesl vyjádření k žalobě zcela v souladu s vyjádřením založeným v soudním spise.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal podle části třetí dílu prvního hlavy druhé s.r.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.r.s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje

konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Primárně se soud zabýval otázkou, zda se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal dostatečným způsobem v souladu se zákonem s odvolacími námitkami žalobce. Po zevrubném přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečným způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce a napadené rozhodnutí je tedy plně přezkoumatelné.

Dále se již soud zabýval konkrétními námitkami žalobce.

V ustanovení § 4 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je mimo jiné uvedeno, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

V ustanovení § 17 odst. 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích je uvedeno, že řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.

V ustanovení § 21 odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích je uvedeno, že při odbočování na křižovatce nebo na místo ležící mimo pozemní komunikaci musí řidič dávat znamení o změně směru jízdy; při odbočování nesmí ohrozit řidiče jedoucí za ním a musí dbát zvýšené opatrnosti.

V ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích v rozhodném znění je uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích porušením zvláštního právního předpisu způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.

Dle odstavce 4 téhož ustanovení se za uvedený přestupek uloží pokuta ve výši od 25 000,- Kč do 50 000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Dle ustanovení odstavce 12 téhož ustanovení nelze od uvedené sankce za předmětný přestupek upustit.

Předmětného přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 28.2.2009 v 07.25 hodin v obci Vroutek, v ulici Karlovarská, při řízení osobního motorového vozidla tovární značky Hyundai Santa Fe, registrační značky „X“ ve směru do Lubence ke křižovatce Dvěrce – Kyry, začal na uvedené křižovatce odbočovat vpravo na obec Kyry v době, kdy předjížděl cyklistku S.K., jedoucí ve stejném směru, která měla v úmyslu pokračovat křižovatkou přímo do středu obce Vroutek. Při odbočování vpravo jmenované zkrřížil jízdní dráhu a ta narazila do levého zadního boku jeho vozidla a následně došlo k jejímu pádu na vozovku. Paní K. měla utrpět v souvislosti s touto nehodou zranění, které si vyžádalo její hospitalizaci na chirurgickém oddělení Nemocnice Žatec. Alkohol u obou účastníků dopravní nehody byl vyloučen dechovou zkouškou. Technická závada, jako příčina dopravní nehody, nebyla na místě ohledáním zjištěna ani uplatněna.

Samotný skutkový stav je mezi účastníky soudního řízení zcela nesporný. Spornou je toliko právní kvalifikace předmětného přestupku, když žalobce trvá na tom, že správní orgán neměl dostatečné podklady pro kvalifikaci daného jednání jako přestupku dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, když tržná rána na hlavě nevyvolává omezení v běžném způsobu života a otřes mozku nebyl doložen odborným neurologickým nálezem.

V první řadě je nutné vymezit pojem „ublížení na zdraví“ ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Za ublížení na zdraví není možné považovat jakýkoliv zásah do tělesné integrity poškozeného. Soud se nedomnívá, že by za ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. h) zákona o přestupcích bylo možno považovat jakékoliv zranění jako například oděrky, menší škrábance, modřiny, malé ranky, přechodné bolesti, subjektivní stesky či jiné změny tělesné integrity, které nemají žádný vliv na obvyklou činnost či obvyklý způsob života poškozeného, které v podstatě nevyžadují lékařské ošetření a nezanechávají trvalé následky. Ne každé ublížení na zdraví totiž vykazuje takový stupeň nebezpečnosti pro společnost, aby je bylo možno za přestupek považovat (viz § 2 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích). Přitom pro závěr o existenci ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích nestačí jen subjektivní pocit poškozeného, nýbrž je nutné jej náležitě objektivizovat, a to na základě lékařského nálezu nebo posudku. Soud je toho názoru, že za ublížení na zdraví ve smyslu § 22 písm. h) zákona o přestupcích je možno pokládat takový stav, který porušením normálních tělesných nebo duševních funkcí znesnadňuje výkon obvyklé činnosti nebo má jiný vliv na obvyklý způsob života poškozeného a který zpravidla vyžaduje lékařské ošetření, i když nezanechává trvalé následky. Jde tedy o takový stav, který nastal déle trvajícím bolestmi, horečkami, nespavostí, poruchami nervstva, nechutí k jídlu, déle trvajícím vrhnutím, nemožností pohybu, upoutáním na lůžko apod. (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. *Trestní zákon. Komentář. II. díl. 6. doplněné a přepracované vydání. Praha : C. H. Beck, 2004, 1314 s.*).

V přestupkovém spise je založena lékařská zpráva vyhotovená MUDr. „X“ dne 4.3.2009. V této zprávě je uvedeno, že poškozená S.K. utrpěla otřes mozku a tržnou ránu ve vlasové části hlavy s dobou léčení 14 dní a hospitalizací od 28.2.2009. Dle této zprávy byly vzhledem k charakteru zranění nutné 14 dní pravidelné převazy, ošetření tržné rány v lokální anestezii sutura a opakované evakuace hematomu. Jako hrozící následky zranění byla uvedena jizva kožní a případné bolesti hlavy. Správní orgán si v rámci správního řízení vyžádal další lékařskou zprávu od MUDr. „X“, která je ošetřující lékařkou poškozené. Tato lékařka rovněž uvedla, že poškozená při předmětné dopravní nehodě utrpěla otřes mozku a tržnou ránu na hlavě o velikosti 2 cm. Dále uvedla, že pokud by nebyla poškozená důchodkyně, její pracovní neschopnost by trvala 6 týdnů. Lékařka konstatovala, že žalobkyně byla v důsledku poranění hospitalizována v Nemocnici Žatec od 28.2.2009 do 9.3.2009 na chirurgickém oddělení. Zranění se projevovalo bolestmi hlavy a prodlouženým hojením rány ve vlasech. Dále lékařka konstatovala, že při hojení rány ve vlasech nastaly komplikace – hnisání. Tato komplikace byla dle lékařky v přímé souvislosti s úrazem. Z těchto zpráv vycházel prvoinstanční orgán i žalovaný při vydání prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

V rámci řízení před žalovaným o odvolání žalobce zaslala poškozená paní K. právnímu orgánu své vyjádření, kde uvádí, že v důsledku zranění byla omezena ve svých běžných činnostech. Uvedla, že byla sedm dní v nemocnici a z toho tři dny na jednotce intenzivní péče, a dále uvedla, že rána na hlavě po sešití začala hnisat a musel být z rány lékaři vymačkáván hnis. Poukázala i na skutečnost, že i zhojená rána ještě někdy svědí.

Při posouzení skutečnosti, zda u paní S.K. došlo v důsledku dopravní nehody k ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích použil soud v souladu s judikaturou i jiných krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21.2.2007 č.j. 51 Ca 3/2007-14, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13.12.2007 č.j. 58 Ca 77/2007-20) jako rozhodné kritérium skutečnost, zda poškozená byla v důsledku svého zranění utrpěného při dopravní nehodě omezena při výkonu obvyklých činností či při vedení obvyklého způsobu života.

Při hodnocení této skutečnosti soud vycházel z lékařských zpráv obsažených ve správním spise. Narozdíl od žalobce, který pouze konstatuje, že tržná rána na hlavě ve vlasové části v délce dvou centimetrů nevyvolává omezení na obvyklém způsobu života, dospěl soud k závěru, že v daném případě již toto zranění, které si prokazatelně vyžádalo lékařské ošetření, způsobilo poškozené omezení při vedení běžného života. Z lékařských zpráv jednoznačně vyplývá, že se toto zranění v průběhu hojení komplikovalo hnisáním. Poškozená musela docházet na převazy a musel být jí opakovaně evakuován hematom a následně i odstraňován hnis z hojící se rány. Již samotná nutnost podrobovat se těmto léčebným zákrokům je určitým zásahem do běžného způsobu života. Rovněž je nesporné, že přítomnost hnisající rány ve vlasové části hlavy působí postiženému komplikace např. i při běžných hygienických úkonech. Dle názoru soudu tedy již samotnou tržnou ránu ve vlasové části hlavy je v daném případě nutno považovat za ublížení na zdraví ve smyslu ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Rovněž hospitalizace postižené byla zcela jistě důsledkem zranění při předmětné dopravní nehodě, kterou zavinil žalobce. Již samotná hospitalizace znamená podstatné omezení poškozeného při výkonu běžných činností.

Žalobce napadá rozhodnutí správních orgánů v tom směru, že správní orgány neměly verifikovánu diagnosu otřesu mozku u poškozené odborným neurologickým vyšetřením. Vzhledem k výše uvedenému soud dovodil, že tato skutečnost nemůže mít vliv na posouzení daného případu, neboť již dostatečným způsobem dokumentovaná tržná rána na hlavě má sama o sobě charakter ublížení na zdraví ve smyslu § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Pro úplnost soud poznamenává, že správní orgán si vyžadoval od lékařů lékařskou zprávu a nikoli popis vyšetření, kterým byla poškozená podrobena. Skutečnost, že v lékařských zprávách není uvedeno, že se poškozená podrobila neurologickému vyšetření, ještě neznamená, že takové vyšetření nebylo skutečně učiněno. Rovněž soud nevidí pochybení ve skutečnosti, že v lékařských zprávách není obsažen výčet příznaků, ze kterých by lékaři usuzovali na otřes mozku. Lékaři v souladu s požadavkem správních orgánů v lékařských zprávách již konstatovali pouze diagnózy, ke kterým po vyšetření poškozené dospěli. Správní orgán ani za situace, kdy v rámci prvoinstančního řízení žalobce samotné zranění poškozené a jeho charakter nikterak nerozporoval a při ústním jednání ve věci před prvoinstančním orgánem se pouze vyjádřil, že mu je líto, že došlo k dopravní nehodě a ke zranění paní Kozové, neměl důvod lékařské zprávy ještě dále přezkoumávat či si vyžadovat znalecký posudek.

Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl soud k závěru, že správní orgány měly v daném konkrétním případě dostatečné podklady pro kvalifikaci jednání žalobce dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, tedy že způsobil dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví. Námitku žalobce, že správní orgány neměly všechny potřebné doklady pro vydání rozhodnutí, že žalobce způsobil dopravní nehodu, při které bylo jinému ublíženo na zdraví, tedy považuje soud za zcela nedůvodnou.

V další námitce žalobce namítal neústavnost ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 12 téhož zákona, pokud jde o minimální výši trestu za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích a navrhol předložení věci ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení citovaného ustanovení. Otázkou ústavnosti výše citovaného ustanovení se již velice podrobně zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí ze dne 19.6.2009 č.j. 5 As 46/2008-50 (dostupné na www.nssoud.cz). V uvedeném rozhodnutí dospěl Nejvyšší správní soud k následujícím závěrům.

Ustanovení § 22 odst. 4 zákona o přestupcích nestanoví za spáchání přestupku dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích pouze pokutu, nýbrž i zákaz činnosti (tedy zákaz řízení motorových vozidel), a to minimálně na dobu 12 měsíců. Tuto sankci je tedy také nutné posoudit z hlediska ústavní konformity. Je nutno přezkoumat ústavnost takto vymezeného trestu prismatem čl. 26 Listiny. Článek 26 Listiny zní následovně:

„(1) Každý má právo na svobodnou volnu povolání a přípravu k němu, jakož i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost.

(2) Zákon může stanovit podmínky a omezení pro výkon určitých povolání nebo činností.

(3) Každý má právo získat prostředky pro své životní potřeby prací. Občany, kteří toto právo nemohou bez své viny vykonávat, stát v přiměřeném rozsahu hmotně zajišťuje; podmínky stanoví zákon.

...“

Z čl. 26 Listiny ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny pak plyne, že excesivní zásah do výkonu určitého povolání, práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, může být v rozporu s ústavním pořádkem. Pro posouzení konformity § 22 odst. 4 zákona o přestupcích ve spojení s § 22 odst. 1 písm. h) téhož zákona s ústavním pořádkem je v souladu s konstantní judikaturou Ústavního soudu nutné aplikovat třístupňový test proporcionality (srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 4/94, *Anonymní svědek I*, publikován pod č. 214/1994 Sb.; nález sp. zn. III. ÚS 256/01, *Rekognice fotografiemi*, publikován pod č. 37/2002 Sb. ÚS; či nález sp. zn. Pl. ÚS 3/02, *Minimální výše pokuty*, publikován pod č. 405/2002 Sb.): (1) *test vhodnosti*, tj. v daném případě, zdali minimální doba zákazu řízení motorových vozidel, omezující určité základní právo, umožňuje dosáhnout sledovaný cíl; (2) *test potřebnosti*, tj. zdali je minimální doba zákazu řízení motorových vozidel ve vztahu k dotčeným základním právům nejšetrnějším z více možných prostředků umožňujících dosažení sledovaného cíle; a (3) *test poměrování*, tj. porovnání závažnosti v kolizi stojícího základních práv a veřejného zájmu.

Jak vyplývá z důvodové zprávy k zákonu č. 411/2005 Sb., který mimo jiné nově definoval skutkové podstaty přestupků v oblasti silniční dopravy i sankce za ně ukládané, zpřísněním sankcí za porušení pravidel silničního provozu obecně a zakotvením zákazu činnosti (řízení motorových vozidel) v minimální délce 12 měsíců pro vybrané závažnější typy přestupků v silniční dopravě reagoval zákonodárce na alarmující stav na českých silnicích, a z toho plynoucí nehodovost a vysoký počet zraněných a usmrcených osob. Zavedení minimální doby zákazu řízení motorových vozidel dle názoru Nejvyššího správního soudu umožňuje dosáhnout sledovaného cíle, tedy zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, neboť společně se zpřísněním ostatních sankcí za tyto přestupky naplňuje hledisko individuální a generální prevence, přispívá tedy k tomu, aby pravidla silničního provozu byla pachatelem samotným i ostatními účastníky silničního provozu při vědomí

hrozby těchto citelných sankcí v budoucnu dodržována, navíc plní i přímou ochrannou funkci, neboť brání viníkovi dopravní nehody po určitou dobu v řízení motorového vozidla a tedy i v ohrožování ostatních účastníků silničního provozu. Posuzovaná právní úprava tudíž splňuje test vhodnosti a podle názoru Nejvyššího právního soudu rovněž test potřebnosti, neboť dosavadní zkušenosti a benevolentnější právní úpravou trestání těchto dopravních přestupků ukázaly, že patrně neexistuje jiné – šetrnější – řešení, jež by bylo způsobilé ve stejné míře dosáhnout sledovaného cíle, a to včetně možné zneužitelnosti institutu upuštění od potrestání v těchto případech.

Nejvyšší správní soud tak přistoupil ke třetímu kritériu testu proporcionality. V souladu s výše uvedenou judikaturou Ústavního soudu a ústavněprávní doktrínou (srov. např. Alexyho vážící formulí, In: Robert Alexy, *Balancing, Constitutional Review, and Representation*, *International Journal of Constitutional Law* 3, no. 4 (2005): 575), Nejvyšší správní soud konstatuje, že veřejný zájem na zachování bezpečnosti silničního provozu výrazně převyšuje negativní důsledky spojené se zákazem řízení motorových vozidel v minimální délce 12 měsíců pro jednotlivce, kteří se dopustili přestupku podle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích. Nejvyšší správní soud dospěl k tomuto závěru na základě posouzení systematického, empirického, kontextového a hodnotového argumentu (srov. nálezy sp. zn. ÚS 4/94, *Anonymní svědek I*, publikován pod č. 214/1994 Sb.; nálezy sp. zn. III. ÚS 256/01, *Rekognice fotografiemi*, publikován pod č. 37/2002 Sb. ÚS; či nálezy sp. zn. Pl. ÚS 3/02, *Minimální výše pokuty*, publikován pod č. 405/2002 Sb.).

Pokud jde o systematický argument, zákazem řízení motorových vozidel v délce 12 měsíců je zasaženo právo na výkon povolání či právo podnikat pouze periferně, neboť obvykle přímo nebrání pachateli (nejde-li o řidiče z povolání, na něhož je však třeba klást zvýšené požadavky) vykonávat své povolání nebo podnikat, toliko jej omezuje. Pokud jde o empirický argument, závažnost zásahu (tj. zákazu řízení na 1 rok, navíc s možností upuštění od výkonu zbytku trestu po půl roce dle § 14 odst. 3 zákona o přestupcích) nemá natolik zásadní dopad, aby tuto sankci bylo možné považovat za likvidační (souladně nálezy Pl. ÚS 3/02 *Minimální výše pokuty*, publikován pod č. 405/2002 Sb., který hovoří o značném (několikátém) období, po které by podnikání ztratilo smysl). Ve prospěch ústavnosti dané úpravy hovoří rovněž statistiky o nehodovosti na pozemních komunikacích v České republice. Pokud jde o kontextový argument, Nejvyšší správní soud si je vědom možného nepřímého negativního dopadu na příjmy pachatele, nicméně ani tento zásah nepovažuje za natolik závažný (a to ani ve spojení s pokutou ve výši 25 000 Kč), aby převážil veřejný zájem na bezpečnosti silničního provozu, který zprostředkovaně chrání lidský život a zdraví. Konečně hodnotový argument, jenž předsazuje zvažování pozitiv v kolizi stojícího základního práva a veřejného zájmu vzhledem k akceptované hierarchii hodnot, rovněž vyzvání ve prospěch veřejného zájmu. Lidský život a zdraví nepochybně stojí v hierarchii hodnot výše než právo podnikat či vykonávat povolání nebo právo řídit osobní vozidlo.

Krajský soud v Ústí nad Labem neshledal žádné důvody k tomu, aby se odchýlil od právních závěrů, k nimž dospěl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku. Lze tak shrnout, že správní orgán, ale ani správní soud nejsou oprávněny snížit pokutu či zkrátit dobu zákazu činnosti za přestupek dle § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích pod minimální hranice stanovené v § 22 odst. 4 zákona o přestupcích a nejsou v důsledku § 22 odst. 12 zákona o přestupcích oprávněny ani od těchto trestů zcela upustit. Soud zároveň neshledal v souladu s výše uvedeným názorem Nejvyššího správního soudu rozpor této právní úpravy

s ústavním pořádkem České republiky a není tudíž důvod k předložení této věci dle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky a § 48 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Ústavnímu soudu.

Žalobci byla uložena pokuta ve výši 25 000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců od data právní moci prvostupňového rozhodnutí. Žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 22 odst. 1 písm. h) zákona o přestupcích, za jehož spáchání ustanovuje § 22 odst. 4 zákona o přestupcích sankci v podobě pokuty od 25 000,- Kč do 50 000,- Kč a zákaz činnosti od jednoho roku do dvou let. Dle soudu byla uložena žalobci sankce v rámci rozmezí stanoveného zákonem a nedošlo ze strany správního orgánu k překročení mezí správního uvážení. O případné mediaci trestu soud nerozhodoval, neboť mediace trestu dle § 78 odst. 2 s.ř.s. připadá v úvahu pouze na žádost žalobce, a žalobce o snížení či upuštění od trestu nepožádal. S ohledem na výše uvedené však soud poznamenává, že by ani v souladu s platnou právní úpravou nemohl trest na samé dolní hranici zákonného rozmezí dále snížit či od něho upustit.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu vůbec nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat **kasační stížnost** do dvou týdnů po jeho doručení z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 soudního řádu správního.

Kasační stížnost se podává u Krajského soudu v Ústí nad Labem a rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud. Kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem, což neplatí, má-li sám stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 25. srpna 2010

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová